

Kiss Benedek

Levélféle Oláh Janónak

Kedves János!

Levelem a legjobb egészségben találjon!

Mivel nem vagyok prózaíró, ezt a műfajt választottam 70. évi születésnapod köszöntésére.

De hadd mondjam el, először is a falumbéli szokásos köszöntőt, hátha így írásban megmarad veled együtt az is. Tehát:

”Engedje a nagy Úristen,
hogy még sok születésnapot érhessünk,
erőben-egészségben, lélek-üdvösségben,
s ha valamelyikünket kiszólít ez árnyékvilágból,
adja meg az örök boldogságot, amen!”

Hát szóval 70 éves lettél Te is! Én is nyomulok utánad, és ez valami döbbenetes. Mint egy rossz vicc. Mint késleltetett nemzedéket, nemrég még minket neveztek fiatal íróknak. S most meg mi lennénk a „nagy öregek”? Ha nem is olyan nagyok, el kell fogadnunk.

Mindent egybevetve, a hatalmasok minden akadékoskodása ellenére gazdag életünk volt. A háborút megúsztuk, s ha egy forradalom kijutott is, akkor még gyerekek voltunk. Persze végig a „komenizmus” háttérsötétsége. Erről írhatta joggal Nagy László, hogy: „Amit én tapasztaltam, elég lesz ezer évre.”. Sokat tapasztaltunk mi is, s meg kell vallanunk, hogy gyerekkorunk megörökítését, a falu szocializmusát invenciózusabban nálad senki sem írta meg. Mikor egy kicsit kidugtuk a fejünket a vízből, elvállaltad a Magyar Napló szerkesztését. Önfeláldozó szerkesztői munkád hány verseskötetedet, regényedet ette meg!

De egy széthulló folyóiratból az utóbbi idők egyik legjobb lapját teremtetted meg.

Egész irodalmi életünk hálás lehet érte. De sohasem panaszkodtál, legföljebb, amikor sorsod a közösségi sorsot érintette, jegyezted meg szerényen.

Mert a legigazibb harcosok közül való vagy. Maradj még sokáig az, János! Föl nem foghatom, mennyivel szegényebb lenne nélküled a magyar irodalmi élet!

És most elkapott az emberpróbáló testi betegség, hogy energiádat fölzabálja. Kívánom, kívánjuk, hogy győztesen kerülj ki ebből az ostoba harcból is! Vagyis még egyszer:

Isten éltesse!